

Předmluva k českému vydání

Století válek 1899 – 1999

Bombardováním Jugoslávie na jaře 1999 se symbolicky uzavřelo století válek, které začalo búrskou válkou na jihu Afriky (1899) a trestnou výpravou do Číny (1900), kde mocnosti potlačily povstání boxerů a urvaly si další části čínského území. Vítězové těchto válek si pak často různými dokumenty (Versailles, Norimberk, Haag) nechávali potvrdit, že válku zavinil výlučně poražený. Kdo vyjádřil názor, který se od dějepisců a spravedlnosti vítězů lišil, byl orazítkován jako revizionista.

Většina válek 20. století jde na vrub britského impéria a/nebo jeho americké filiálky, přičemž zejména vyvolání první světové války a její protahování bylo jednoznačně záležitostí Británie, a nikoli vinou Německa, jak se praví v článku 231 Versailleské smlouvy a jak se lze v učebnicích dějepisu¹. Strategii Angličanů bylo vždy důsledně uplatnit pravidlo „rozděl a panuj“. Rozeštvat jiné národy mezi sebou, vydělat na následné válce a ještě si třeba zahrát na mírotvorce. Zjednodušeně lze říci, že každý Němec podpalující Lidice, každý Čech vyhánějící „Sudetáky“, každý Ukrajinec upalující „Moskaly“, každý Chorvat vypichující srbské oči, každý Albánc účastník se pogromů na Srby, ovšem i každý Arab vyhazující do povětří Žida i každý Žid střelící na Araba, jedná ve světovládném zájmu Anglosasů, aniž o tom ví. Až Německo pozná svého skutečného nepřítele na západě a nebude jej hledat na východě či jihovýchodě, může teprve nastat v Evropě mír resp. mírová situace.

Role Německa a problém absence přímé demokracie

Je proto velice tragické, že čerstvě znovusjednocené Německo zase jednou hledalo nepřítele tam, kde nebyl, a rozhodlo se zničit Jugoslávii. Začalo to

23. prosince 1991 jednostranným (bez koordinace s ostatními zeměmi Evropského společenství¹⁾ uznáním odštěpeneckých států Chorvatska a Slovinska a pokračovalo všestrannou podporou snah kosovských Albánců o odtržení od zbytku Jugoslávie. Německo bylo rozhodnuto pomstít se Srbům, o nichž si nemalá část Němců stále myslí, že zejména oni mohou za to, že v první i druhé světové válce skončilo Německo na straně poražených. Americká vláda měla pro válku se svým bývalým spojencem z obou světových válek o poznání racionálnější důvody. Američané si chtěli vyzkoušet nové zbraně, chtěli ukázat Rusku, kdo je teď na Balkáně pánem, a zejména byli odhodláni zničit poslední socialistický stát v Evropě s vysokým podílem státního a družstevního vlastnictví.

Elsässerova kniha „Válečné lži“, kterou má český čtenář nyní k dispozici v českém překladu, odhaluje rozhodující podíl Německa na agresi NATO proti Jugoslávii v roce 1999. Autor píše stručným a jasným stylem a přesvědčivě vyvrací propagandistické lži, kterými členské státy NATO dodnes zdůvodňují svou brutální válku proti suverénnímu státu, který nikoho ne napadl. Obzvláště poučné je autorovo vyličení lehkosti, s jakou se německý stát do války dostal. Vstup do války totiž nebyl řádně projednán ani ve spolkové vládě, ani ve spolkovém sněmu – viz podkapitola „Vstup do války po telefonu“. Rozhodování o účasti země ve válce se tak prakticky nelišilo od středověkých poměrů, jestliže zde stačil souhlas pouhých tří členů vlády, kteří se v okamžiku nutnosti učinit rozhodnutí jednoduše poradí po telefonu.

Tato epizoda je naléhavou připomínkou nutnosti usilovat o zavedení přímé demokracie. Pokud by o každém vstupu do války muselo být ve všech státech konáno referendum, fenomén války by pravděpodobně úplně vymizel, protože občané by většinově hlasovali pro mír. Zastupitelská demokracie se tak z této perspektivy jeví jako čirý zednářský podvod, protože v otázce války a míru, tj. v otázce života a smrti smí rozhodovat pouze elity. Přímá demokracie je naléhavě potřebná právě ve všech otázkách zahraniční politiky.

1) viz Docherty G. et MacGregor J. (2013): Hidden History. The Secret Origins of the First World War.- Mainstream Publishing, Edinburgh (německy: Verborgene Geschichte. Wie eine geheime Elite die Menschheit in den Ersten Weltkrieg stürzte.- Kopp, Rottenburg, 2014) a MacGregor J. et G. Docherty (2018): Prolonging the Agony: How the Anglo-American Establishment Deliberately Extended WWI by Three-and-a-Half Years.- Trine Day, Walterville (německy: Der Krieg, der nicht enden durfte. Wie das Anglo-Amerikanische Establishment den Ersten Weltkrieg absichtlich in die Länge zog.- Kopp, Rottenburg, 2018).

Zastánci podvodné zastupitelské demokracie ovšem kážou pravý opak. Podle nich by občan mohl rozhodovat v místních referendech o dlažebních kostkách či asfaltu na náměstí, ale do zahraniční politiky mluvit rozhodně nesmí. Přitom právě na místní a oblastní úrovni by nejen žádná referenda, ale ani žádná volená samospráva být nemusela, protože jde z podstaty věci o záležitosti naprosto nedůležité. Jenže právě k nim je třeba obracet pozornost obyvatelstva, má-li být nahnáno do války nebo zavázáno zbytečnými a nevýhodnými mezinárodními smlouvami a úmluvami či členstvím v organizacích typu NATO nebo EU.

Dobít tu slovanskou lůzu!

Elsässerovy „Válečné lži“ nechtěně poodhalují ještě další rys vztahů mezi národy v Evropě, a sice iracionální a jakoby vrozenou zášť ke slovanským národům obecně.

Za vysvětlením tohoto jevu je třeba se vypravit do dávné historie. Psaná historie se o existenci Slovanů zmiňuje až někdy od raného středověku. Slovanští kmeny tenkrát jaksi náhle zaplavily polovinu Evropy, protože prý byly vytlačeny z území dnešní Ukrajiny asijskými kočovnými kmeny, kteří se hnali na západ. Mnohem pravděpodobnější však je, že Slované obývali východ i jih Evropy od „nepaměti“, avšak historie psaná jinými národy se o nich tisíce let nezmiňovala, protože k tomu nebyl důvod. Pokud staří Slované nekonali ozbrojené výpady na cizí území, nevytvářeli státy, neměli krále a knížata, pak nebyl důvod o nich psát. Zato se ze slovanských území dováželi do římského impéria v hojném počtu otroci²⁾. Tato situace ostatně trvá ve změněných podmínkách podnes, vezmeme-li v úvahu polské, ukrajinské a další slovanské „gastarbeitery“ v západní Evropě. Anglicky „Slav“ znamená Slovan a „slave“ znamená otrok. Podobně je v němčině „Sklave“ otrok a „Slawe“ Slovan. Latinské slovo „servi“ (otroci) se odrazilo v pojmenování národa Srbů. Když pak někdy od 7. století našeho letopočtu začali

2) Právě jako nářek slovanského otroka vyložil amatérský luštitel starých písem Antonín Horák nápis vytesaný na tzv. novilarské stěle (Itálie, provincie Pesaro a Urbino). Nápis je datován do 6. století před naším letopočtem, tedy více než 1000 let před oficiálně uznávaným příchodem Slovanů z východu Evropy. Oficiální dějeprovou je Horákův pokus o čtení novilarské stěly pochopitelně ignorován, jednak proto, že dotyčný nebyl příslušníkem tzv. akademické sféry, jednak proto, že k přečtení nápisu použil slovanskou slovní zásobu. Oficiálně se jazyk novilarské stěly (The Novilara Stele) nazývá „severní picénština“ a zachovalé nápisy v tomto jazyce se pokládají za dodnes nerozluštěné.

tito otroci vytvářet státy, vnímali to tehdejší již zavedené státy a mocnosti jako neuvěřitelnou drzost. Co si to dovoľují? Proč vůbec existují? (německy: *warum gibt es sie*, doslova: „proč je to dává?“).

Toto podvědomé odmítání existence slovanských národů a pohrdání jimi přetrvalo u jiných národů věky. Jednání německého sociálně-demokratického ministra obrany Scharpinga v roce 1999 tak, jak je v této knize zachytil Jürgen Elsässer, snad ani nepřipouští jiný výklad. To už není nepřátelství ani nenávisť, ale jen posedlost a zběsilost. Podobné znaky vykazovalo a vyazuje i chování tehdejší americké ministryně zahraničních věcí Albright-Korbelové (viz obrazová příloha), která se jím možná snaží odvést pozornost od „nevhodného“ místa svého narození.

NATO – Severoatlantická teroristická organizace

Z válečných zločinů spáchaných NATO na území Jugoslávie vyčnívají svým naprostým cynismem a barbarstvím dva letecké útoky na konvoje uprchlíků. První z nich se odehrál u Djakovice 14. dubna 1999 a o měsíc později, 14. května 1999, byli bombardováni uprchlíci u obce Koriša. Udávané počty mrtvých (73 a 87) nemusí být přesné, protože některá těla byla při explozích zcela spálena. Jürgen Elsässer cituje prepis odposlechnuté konverzace mezi piloty a velitelským stanovištěm, z něhož jasně vyplývá, že šlo o činy úmyslné. „Je to vojenský cíl! Zničte cíl! Opakují: zničte cíl!“ – říká velitelství hlas ve sluchátkách poté, co pilot hlásí, že na silnici vidí pouze traktory. Později z protokolů haagského tribunálu vyplynulo, proč k útokům došlo. V obou případech se totiž předáci příslušných venkovských komunit rozhodli pro návrat domů, protože se jim situace nezdála natolik nebezpečná. To ale neměli dělat. Bylo to zcela v rozporu se scénářem NATO, tedy s vytrubovaným lhaním o masovém exodu Albánců, který prý nastal jako důsledek teroru jednotek Miloševićova režimu. Hrozilo, že obyvatelé dalších obcí budou následovat těchto příkladů a začnou se vracet, nebo se vůbec nedají na útěk. Proto letouny NATO cynicky povraždily 160 civilistů, z nichž většina byli Albánci, tedy ti, jejichž útlak byl pro útok na Jugoslávii údajně hlavním důvodem.

Mezi těmito atentáty páchanými vojsky NATO v rámci útočné války a např. atentátem na boloňském nádraží 2. srpna 1980 nebo velikonočními sebevražednými atentáty na Cejlonu v roce 2019 pochopitelně není žádný rozdíl. Je tudíž logické, že německý politik Willy Wimmer hovoří o NATO

jako o teroristické organizaci. Willy Wimmer byl celých 33 let poslancem spolkového sněmu za křesťanské demokraty (CDU) a zastával také funkci státního tajemníka na německém ministerstvu obrany a funkci místopředsedy parlamentního shromáždění OBSE. V dobách existence Varšavské smlouvy v rozdělené Evropě Wimmer existenci NATO hájil, avšak od války v Jugoslávii v 90. letech důsledně pro NATO používá termín „teroristická organizace“.

Český trestní zákon obsahuje nesmyslně přísný trest dvou až deseti let odnětí svobody pro toho, kdo veřejně schvaluje spáchaný teroristický útok nebo veřejně vychvaluje jeho pachatele. Na jaře 2019 byl tento § 312e trestního zákoníku použit proti člověku, který na internetu schvaloval atentáty na muslimy na Novém Zélandu spáchané dne 15. března 2019. Pokud by se ovšem mělo měřit stejným metrem, museli by analogicky být stíháni všichni, kdo veřejně vychvalují NATO, a možná by měl být stíhán také poradatel přehlídky „Dny NATO v Ostravě“ i 200 tisíc návštěvníků této obří propagandistické akce.

Česká republika jako agresor a člen teroristické organizace

Udělením souhlasu s přeletem letadel agresora nad svým územím se Česká republika v roce 1999 sama stala agresorem. Bylo to poprvé v její historii a také poprvé od vzniku Československa. Pouhých 12 dnů před zahájením útoku na Jugoslávii Česká republika vstoupila do NATO. Úmysl ihned zatáhnout nové členské státy do útočné války zde byl zcela zřejmý. Čeští „patrioti na Západ“, kteří tuto teroristickou organizaci dodnes veřejně vychvalují, často hovoří o obhajobě hodnot či sdílení hodnot, aniž by ony hodnoty blíže popisovali. Když už se někdy odhodlají k podrobnějšímu výkladu, zmiňují mj. tzv. vládu práva či právní stát („*rule of law*“). Laskavý čtenář této knihy jistě sám nejlépe posoudí, co má právní stát společného s leteckým vražděním neznámých, bezbranných a nevinných lidí v rámci útočné války, kterou Charta OSN zakazuje. Současně je takové jednání v rozporu i se zakládající smlouvou NATO, v níž se členské státy k dodržování Charty OSN zavázaly. To je mimochodem jediný závazek, který smlouva o založení NATO obsahuje.

K válečným lžím se tak přidává i jedna mírová lež, a to lež o spojeneckých závazcích. Tyto závazky vůbec neexistují, ledaže bychom za ně pokládali „**považování**“. Článek 5 zakládající smlouvy NATO hovoří totiž

o tom, že napadení jednoho členského státu budou ostatní **považovat** za napadení všech a podniknou akci, jakou budou **považovat** za nutnou, včetně použití vojenské síly. **Členství v NATO tedy v žádném případě neznamená zajištění bezpečnosti a k ničemu nezavazuje.** Je to společenství bez závazků. Napadne-li např. Rakousko vojensky Českou republiku, může Polsko **považovat** za nutné poslat do ČR potravinovou pomoc. Toť vše.

Česko-srbské vztahy a české válečné štvání

Mezi českým a srbským národem existovaly tradičně nadstandardně dobré vztahy. Nejčastěji jsou zmiňováni srbsští dobrovolníci, kteří se v letech 1938 a 1939 hlásili do boje za Československo, nebo alternativní název jihomoravského Kyjova, kterému se říkalo „Malé Srbsko“. O těchto srdečných vztazích mezi oběma národy podrobně píše prof. Rajko Doleček ve své knize „Necenzurované obrazy z dějin jihoslovanských bratrů. Kdo rozbil Jugoslávii?“ (nakladatelství PARA BELLUM, 2007).

Válečným běsněním českých „patriotů na Západ“ česko-srbské vztahy pochopitelně značně utrpěly. V médiích se v roce 1999 opět projeví stejní notoričtí štváči, kteří se již předtím nechvalně proslavili protisrbskými výroky v době války v Bosně v letech 1992–1995. Podrobněji se o nich zmiňuje režisér filmu „Uloupené Kosovo“ Václav Dvořák ve své předmluvě ke knize Alexandra Dorina o Srebrenici.³⁾ Zdaleka největší škody ovšem napáchal tehdejší prezident republiky Václav Havel.⁴⁾ Tento prezident

3) DORIN A. (2013): Srebrenica. Příběh politicky korektního rasismu aneb největší lež v Evropě od konce 2. světové války. - Loxia, Pardubice, 270 str.

4) Václav Havel (1936–2011) je bezesporu jednou z nejozradivějších postav československé a české historie od pádu císařství v roce 1918. Svou zarputilou aktivitou pro tzv. průmysl lidských práv napáchal nedozírné hospodářské a politické škody. Nese velký díl odpovědnosti za rozpad Československa na dva státy v roce 1992. Jako prezident zavedl český národ na cestě do bezvýznamnosti mnohem dále než T. G. Masaryk, který si svého času na troskách prosperujícího císařství zbudoval svůj vlastní pašalík. Tak například kvůli Havlovi „miliskování se“ s tibetským dalajámou v roce 1990 zrušila Čína společný projekt výstavby továrny na nákladní automobily Tatra, přičemž projekt pak ihned převzala a uskutečnila německá firma MAN. Podobných případů byly desítky. Ohledně agrese NATO proti Jugoslávii se Havlovi na základě článku v deníku Le Monde ze dne 29. dubna 1999 připisuje výrok „humanitární bombardování“. Autorství takového výroku Havel popřel a nadále je popírájí i jeho nohladi. Na tehdejší vychvalování útočné války proti Jugoslávii pak reagoval známý český sociolog a europoslanec Jan Keller a zavedl pojem „lidská práva s plochou dráhou letu“.

„pravdy a lásky“ nejen že mnohokrát zopakoval válečné lži uvedené v této knize (genocidní Miloševićův režim apod.), ale dokonce útok na Jugoslávii označil za „etickou válku“⁵⁾. Havel byl také stoupencem útoku na Irák (2003) a Libyi (2011). Přitom ještě v roce 1985 vyzýval k rozpuštění NATO – viz dokument „Pražská výzva“ v dokumentární příloze.

Naděje na mír v nedohlednu

V době, kdy tato kniha vychází, uplynulo od „férového“ přepadení Jugoslávie (devatenáct na jednoho, podle počtu obyvatel 95 na jednoho) již 20 let. Od té doby se k lepšímu moc nezměnilo, spíše naopak.

Kosovo bylo Jugoslávii uloupeno. Nejprve bylo obsazeno mezinárodním vojskem a 17. února 2008 si kosovský parlament odhlasoval státní nezávislost bez ohledu na příslušnou rezoluci RB OSN (rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1244 ze dne 10. června 1999 – viz příloha). Česká vláda nový stát uznala 21. května 2008, prezidenti České republiky se však dodnes zdráhají potvrdit ve funkci českého vyslance. Řada států, mezi nimi i některé členské státy EU, Kosovo jako stát dodnes neuznaly.

Pod „záštitou“ zahraničních okupantů došlo ve dnech 17. a 18. března 2004 na Kosovu k pogromu na zbývající Srby a příslušníky jiných nealbánských národností. Byly vypáleny tisíce srbských domů, aby zbývající Srbové museli Kosovo opustit a aby se neměli kam vrátit. Za nečinného přihlížení mezinárodních vojsk byly vypalovány křesťanské kláštery a kostely. Celkem se počet zničených pravoslavných svatostánků na Kosovu od roku 1999 udává číslem 107. To ovšem nebránilo podřízeným tehdejšího českého ministra zahraničí Zaoarálka (ČSSD), aby v roce 2015 hlasovali pro přijetí Kosova do organizace UNESCO.

Kosovo je dnes nefunkčním protektorátním státem s velmi vysokou mírou nezaměstnanosti a kriminality. Úřad prezidenta i úřad předsedy vlády zastávali v době vydání této knihy teroristé obviňovaní z celé řady vražd, přičemž předseda vlády Haradinaj byl v minulosti obviněn dokonce i nechvalně proslulým tribunálem v Haagu (ICTY). Prezident Taçi otevřeně vyhrožuje připojením k Albánii. Obrovská základna americké armády nedaleko Gračanice je podle některých pramenů překladištěm heroinu dováženého zejména z Afghánistánu. Podrobněji o neradostných poměrech na

Kosovu v českém jazyce informuje řada internetových zdrojů, např. stránky „kosvoonline.cz“. Bezpečnostní situace pro zbývající nealbánské obyvatelé této uloupené části Srbska se rozhodujícím způsobem nezlepšila. Na území obou protektorátů Evropské unie, tedy Kosova a Bosny a Hercegoviny, vládne dál napětí a kdykoli mohou znovu vypuknout pogromy nebo válečné akce.

Za posledních 20 let se z hlediska nebezpečí vypuknutí války nezlepšila ani situace ve světě. V žádném státě na světě nedošlo k prosazení zásady přímé demokracie tak, aby o vstupu země do války museli rozhodovat občané v referendu. Zástupci francouzského hnutí žlutých vest zde hovoří dokonce o „parlamentní diktatuře“ a poukazují přitom na nekontrolovanou moc soukromých médií a velkých peněz.

V roce 2014 byl za výrazného přispění členských zemí NATO zorganizován puč na Ukrajině s cílem poštvat tuto zemi proti Rusku, ačkoli běžný občan západních států mezi Rusem a Ukrajincem nedokáže rozlišovat. Rusko je ve většině členských států NATO demonizováno podobně jako Srbsko v 90. letech nebo jako německé císařství v Británii v letech před 1. světovou válkou. Démonizace Ruska má zajistit alespoň částečnou podporu veřejnosti pro případ, že by se anglosaským jestřábům podařilo vyprovokovat ozbrojený konflikt. V takové situaci by byl opět důležitý postoj Německa. Sblížení mezi Německem a Ruskem je noční můrou anglosaských elit, které si stále nárokují celosvětovou hegemonii a ohrožují celý svět. Výrazné volební úspěchy, které v posledních letech v Německu zaznamenala válkychtivá strana Zelených, jsou proto velice znepokojivé a mohly by ve svých důsledcích znamenat, že se Německo z historie nepoučí a tragická válečná historie se bude znovu opakovat.

Pardubice, květen 2019

5) Projev Václava Havla na společném zasedání obou komor kanadského parlamentu, 29. duben 1999.